

Mai Dung

Học trò nhớ tôi, nhắn: Bao giờ Thầy trở về, em sẽ thả tóc thề để cho Thầy đứng ngắm. Đà Lạt mưa hay nắng, tóc thề em vẫn bay...

Em vẫn còn bờ vai cho thuyền Thầy ghé bến. Em vẫn là nơi đến khi nào Thầy trở về...Em nhắn, phone tôi nghe...nghe gì như nước mắt? Tôi đưa tay lên mặt, té ra mưa ở đây! Bao giờ tay cầm tay, những ngày xưa thân ái!

Tôi dạy trường con gái...bốn thập niên qua rồi. Chỉ một cuộc đời dòi mà đồng dâu thành biển. Hỡi ơi tàn cuộc chiến chưa một buổi thanh bình. Cây khuy nh diệp long lanh, chiều mù sương tím ngắt! Tôi có rơi nước mắt lên xe tải chở heo. Tôi thấy em nhìn theo, khăn mouchoir dẫm lệ. Thôi em! Đời là thế, dâu bể chuyện vô thường...

Mai Dung, Thầy rất thương, em, và học trò lắm...mà hai bàn tay nắm / đã rời. Đã rời xa...Đã rời, đã rời xa. Thầy tưởng mình không già, chỉ là điều tưởng tượng! Chúng ta, chim lạc hướng bay về đâu hoàng hôn?

Thầy tắt nhé cái phone. Thầy hứa rồi, Thầy sẽ, về, lau em mắt lệ, chấp tay xin Thượng Đế cho em hoài hồn nhiên. Thương mà biết nói sao cho hết? Lậy Chúa cho thù, hận, lãng, quên! Lậy Chúa cho Nước Non đứng dậy...cho Thầy quý mãi mãi bên em!

Cây khuy nh diệp nghiêng nghiêng. Mái trường xưa yêu quý! Mới mà hai Thế Kỷ...rời ngàn năm Thiên Thu?

Trần Văn Lệ